

Sygn. akt IV K 289/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2018r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Paulina Puzia

w obecności Prokuratora: Aleksandra Krasuska - Szewczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 14.09.2018r., 31.10.2018r. i 3.12.2018r.

sprawy **G. K.**, s. S. i W., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 czerwca 2017r. w Komendzie Rejonowej Policji W. (...), będąc przesłuchany w charakterze świadka zawiadamiającego i pouczonego o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę, że w nocy z 24 czerwca na 25 czerwca 2017r. w W. przy ul. (...) nieznanemu sprawcy dokonał kradzieży jego samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 78000 zł, podczas gdy samochód ten ukrył w garażu w J., polecając rozebranie go na części, tj. o czyn z art. 233§1 kk w zb. z art. 238 kk w zw. z art. 11§2 kk

orzeka

I. Oskarżonego **G. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tą zmianą, że ustala, że oskarżony jednocześnie zawiadomił o przestępstwie kradzieży swego pojazdu wiedząc, że przestępstwa nie popełniono i za to na mocy art. 233§1 kk w zb. z art. 238 kk w zw. z art. 11§2 kk skazuje go, a na mocy art. 233§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. Na mocy art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres 3 (trzech) lat tytułem próby,

III. Na mocy art. 71§1 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując 40 (czterdzieści) złotych jako jedną stawkę,

IV. Na mocy art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych, w tym 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

sygn. akt IV K 289/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 04 grudnia 2018 r. Sąd uznał oskarżonego G. K. za winnego tego, że w dniu 25 czerwca 2017r. w Komendzie Rejonowej Policji W. (...), będąc przesłuchany w charakterze świadka zawiadamiającego i pouczonego o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę, że w nocy z 24 czerwca na 25 czerwca 2017r. w W. przy ul. (...) nieznanemu sprawcy dokonał kradzieży jego samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 78000 zł, podczas gdy samochód ten ukrył w garażu w J., polecając rozebranie go na części, przy czym jednocześnie

zawiadomił o przestępstwie kradzieży swego pojazdu wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, tj. czynu z art. 233§1 kk w zb. z art. 238 kk w zw. z art. 11§2 k.k.

Mając na uwadze, iż wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożony przez prokuratora dotyczy jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynów, Sąd stosownie do treści art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 424 § 3 k.p.k., ograniczył zakres uzasadnienia do części wyroku dotyczącej jedynie tych rozstrzygnięć.

Na podstawie art. 233 § 1 k.k. odpowiada ten kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Jednocześnie warunkiem odpowiedzialności jest, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego „dla przypisania sprawcy popełnienia przestępstwa niezbędne jest wykazanie zaistnienia znamion strony podmiotowej, w przypadku przestępstwa złożenia fałszywych zeznań - umyślności działania bądź zaniechania. Umyślność może w tym wypadku przejawiać się zamiarem bezpośrednim albo wynikowym. Minimalnym warunkiem spełnienia znamion strony podmiotowej w odniesieniu do omawianego przestępstwa jest przewidywanie przez sprawcę nieprawdziwości jego oświadczeń o posiadanych wiadomościach na temat faktów badanych w postępowaniu i zarazem godzenie się z tym stanem, wyrażające się złożeniem takich zeznań w formie przewidzianej przez prawo procesowe. Podkreślenia przy tym wymaga, że zakresem czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa złożenia fałszywych zeznań objąć można tę treść zeznań, do której odnoszą się przesłanki strony podmiotowej.” (tak SN w wyroku z 15.01.1999 r., II KKN 129/97, Prok. i Pr. 1999/9/1). Z kolei na podstawie art. 238 k.k. odpowiada ten kto zawiadamia o przestępstwie, lub o przestępstwie skarbowym organ powołany do ścigania wiedząc, że przestępstwa nie popełniono. Jest to przestępstwo umyślne, przy czym motyw, jakimi kierował się sprawca nie są istotne (może to być złośliwość, chęć wymuszenia na organach ścigania określonych działań itp.) – tak A. Marek w Komentarzu do art. 238 k.k., Lex Omega). Sąd przyjął zgodnie z art.11 § 2 k.k. kumulatywną kwalifikację prawną czynu, lepiej oddającą materialną treść popełnionego przestępstwa. Sąd podziela stanowisko pogląd przyjęty w doktrynie prawa karnego, iż podanie w czasie przesłuchania w charakterze świadka informacji o niepopełnionym przestępstwie powoduje, iż art. 233 § 1 pochłania art. 238 k.k. Można bowiem sporządzić wspólny protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej (art. 304a k.p.k.). Artykuł 233 k.k. nie obejmuje wszystkich znamion przestępstwa z art. 238 k.k., a dopiero kwalifikacja z art. 238 k.k. oddaje w pełni kryminalną zawartość zachowania sprawcy (tak I. Zgoliński w: Komentarzu do art. 238 k.k., Lex Omega za: R.A. Stefański, Zawiadomienie o niepopełnionym przestępstwie w świetle prawa karnego, Prok. i Pr. 2005/10, s. 31 i n.).

W ocenie Sądu zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków: M. G. (k. 36-37), K. M. (k. 39v), P. B. (k. 92-93), M. N. (k. 119-121, 126-127, 192-193), M. K. (k. 155-157), J. D. (k. 164-166, 171) – uznanych za ujawnione bez odczytywania na podstawie art. 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 392 § 1 k.p.k., także dokumentów ujawnionych zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k. jednoznacznie wskazuje, iż G. K. w dniu 25 czerwca 2017 r. w K. (...) W. (...) wiedząc, że nie popełniono na jego szkodę przestępstwa kradzieży pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 78000 zł, w zawiadomił o przestępstwie kradzieży swego pojazdu, a następnie będąc przesłuchany w charakterze świadka zawiadamiającego i pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę, że w nocy z 24 czerwca na 25 czerwca 2017r. w W. przy ul. (...) nieznany sprawca dokonał kradzieży jego samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 78000 zł, podczas gdy samochód ten ukrył w garażu w J., polecając rozebranie go na części. Wskazać zatem należy, iż oskarżony przedstawił nieprawdziwe okoliczności dotyczące rzekomej kradzieży swojego pojazdu, wiedząc, że zdarzenie takie nie miało miejsca, a pojazd ten został najpierw ukryty w garażu w J., a następnie rozebrany na części, o czym oskarżony wiedział i w czym brał udział.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające Sąd potraktował znaczną szkodliwość społeczną popełnionego czynu.

Okoliczność łagodzącą stanowi przyznanie się przez oskarżonego do winy i złożenie wyjaśnień w sprawie oraz uprzednia niekaralność.

Sąd wymierzył oskarżonemu G. K. karę 1 roku pozbawienia wolności uznając, iż jest ona adekwatna zarówno do stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a także wystarczająca dla realizacji celów wychowawczych i poprawczych wobec niego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Powyższa kara w ocenie Sądu wpłynie pozytywnie na zachowanie oskarżonego uświadamiając mu niewłaściwość dotychczasowego postępowania i co za tym idzie spełni swą rolę wychowawczą.

Jednocześnie Sąd rozważył czy całokształt zebranych w toku sprawy okoliczności musi skutkować orzeczeniem bezwzględnej kary pozbawienia wolności czy też wystarczającym będzie jej orzeczenie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zgodnie z art. 69 § 1 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. W niniejszej sprawie, jak wynika z karty karnej (k. 303) oskarżony G. K. został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 24.03.2011 r. (prawomocny z dniem 11.05.2011 r.) sygn. akt IV K 25/11 za czyn z art. 244 k.k. na kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 2 lat oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny 50 stawek dziennych po 10 złotych, przy czym wobec upływu okresu próby oraz okresu 6 miesięcy po upływie okresu próby, w którym to okresie nie doszło do prawomocnego zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności, kara to uległa zatarciu z mocy prawa (art. 76 § 1 k.k.). Z kolei kara grzywna, jak wynika z ustaleń Sądu została wykonana przez G. K. w tej sprawie w całości z dniem 12.11.2018 r. (k. 305). Tym samym oskarżony G. K. pozostaje osobą nie karaną na karę pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu właściwości i warunki osobiste G. K. uzasadniają domniemanie, że mimo niewykonywania kary, będzie on przestrzegał w przyszłości porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Sąd uznał, iż G. K., pomimo uprzedniej jednokrotnej karalności na karę grzywny w ww. sprawie, nie jest osobą na tyle zdemoralizowaną, w stosunku do której tylko orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności gwarantowałoby jego skuteczną resocjalizację i zapobieżenie powrotowi do przestępstwa. Zdaniem Sądu sam fakt skazania powinien uświadomić oskarżonemu nieopłacalność naruszania norm porządku prawnego oraz konieczność, a zarazem nieuchronność poniesienia odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo. Wyznaczony trzyletni okres warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności jest wystarczającym czasem dla sprawdzenia trafności pozytywnej prognozy w stosunku do oskarżonego.

Aby zapobiec w odczuciu społecznym wrażeniu bezkarności oskarżonego, Sąd obok kary pozbawienia wolności wymierzył G. K. karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych. Przy określaniu wymiaru kar grzywny Sąd uznał, iż możliwości zarobkowe i majątkowe oskarżonego nie stoją na przeszkodzie orzeczeniu wobec niego kary grzywny. G. K. wykonuje stałą pracę zarobkową, z której osiąga regularne dochody w kwocie około 2700 zł miesięcznie, ma na utrzymaniu dwie osoby. Sąd nie znalazł podstaw aby uznać, iż oskarżony nie będzie w stanie orzeczonej kary grzywny wykonać.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), uznając, iż brak jest przesłanek do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ich poniesienia.